

Розділ 1

Містичний світ, 2000 рік.

Смуга перешкод

Дощ був дрібний, ніби й не дощило, просто волога з важких сірих хмар поєднувала небо та землю, просотувала повітря, огортала кущі та дерева, проникла під одяг неприємним вогким холодом.

Даніельєн щільніше затягнув пов'язку, яка притримувала його сріблясто-біле волосся, і стенив плечима. Він знав, що швидко зігріється, коли почне долати смугу перешкод.

— Терпіти не можу групі тренування, — пробуркотіла його сестра. Вона перевіряла напульсники й наколінники — смуги цупкої тканини, які захищали найуразливіші суглоби. — Чому я маю узгоджувати свої дії з іншими?

— Хоча б інколи це потрібно робити, — усмінувся Даніельєн.

Смуга перешкод не була для молодих перевертнів чимось новим та незнайомим, хоча щоразу змінювалася та ставала інакшою. Смуга розташовувалася на нейтральній території, яка не належала жодному з кланів, і всі учні по черзі приходили сюди на тренування.

Невелику зовні галявину було вкрито захисним бар'єром, пройти його можна було лише з дозволу вчителя, тому небезпеку потрапити на смугу перешкод комусь непідготованому було виключено від початку. Перешкоди на нейтральній ділянці встановили за давніх часів перші перевертні одразу після укладання Договору. Перші придумали перешкоди, але створити просторову кишеньку, щоб умістилося все задумане, їм допомагали, бо навіть перші перевертні не володіли магією в обсязі, достатньому для того, щоб завершена смуга працювала.

Смуга не була сталою, й учні, які приходили сюди на тренування, ніколи не знали, в якому порядку розташуються перешкоди цього разу. Після кількох тренувань вони розуміли, які саме перешкоди побачать, а от порядок... Провчившись у Самюельїса кілька років, вони добре розуміли, що порядок речей може змінюватися не лише на смузї, тож треба бути готовими сприймати зміни та реагувати на будь-які обставини.

Дариньєн пхикнула, звузила зелені очі й обернулася. Самюельїс стояв неподалік, його сиве волосся ховалося під каптуром.

— Вчителю! — дзвінко покликала перевертниця старого. — Ви дозволите мені стати в пару з Даніельєном?

— Ні, — проскрипів учитель. — Я вже бачив вас разом на смузї, тож чи зможете вразити ще чимось?

Дариньєн зітхнула. У парі з молодшим братом вони демонстрували найкращі в групі результати, бо дуже добре знали одне одного, розуміли й відчували. Самюельїс дозволив їм подолати смугу вдвох уже двічі, і якщо цього разу відмовив, то остаточно. Сперечатися зі вчителем не спадало на думку навіть єдиній дочці голови правлячого клану.

— До того ж... — Самюельїс трохи підвищив голос. Зазвичай, коли він починав говорити, учні шанобливо замовкали й уважно слухали. Тож зараз заговорив голосніше не для того, щоб привернути увагу: просто дощ посилювався та зашурхотів листям. — До того ж сьогодні долаєте смугу групами по п'ятеро.

З-під високих дерев вийшли молоді перевертні західного клану. Вітаючись, вони вклонилися старому вчителю. Учні з правлячого клану заворушилися. Клани не ворогували, але підлітки конкурують між собою за всіх часів. Вони вже зустрічалися на загальних тренуваннях, але смугу перешкод разом іще не долали.

Самюельїс швидко поділив учнів на групи. Дариньєн опинилася в команді з двома перевертнями свого клану та хлопцем і дівчиною із західного.

Присутність іншої дівчини змусила перевертницю набурмоситися. Дівчат Дариньєн не любила.

— Дарі, — тихо покликав її брат.

Даніельєн увійшов у групу разом із Лургійном, сином голови західного клану, двома його товаришами та мовчазною Мариньєн, дальньою родичкою. Мати Мариньєн виросла на узбережжі, й імена її дітей несли в собі натяки на море.

— Дарі, на час долання смуги ця група — твоя родина, — неголосно промовив Даніельєн.

Дівчина скривилася.

— Тобі не обов'язково їх любити, — усміхнувся брат, — але в родині...

— Один за всіх, і всі за одного, — зітхнула Дариньєн. — Знаю, не переймайся. Найбільше мені подобаються індивідуальні завдання, але це не означає, що я не можу працювати в групі. Все буде добре.

Даніельєн кивнув.

— Хай щастить!

— Якщо твоя група прийде пізніше — нагостриш мої ножі, — підморгнула Дариньєн братові.

— Якщо моя група прийде раніше — пошиєш нові піхви для моїх, — у тон їй відповів Даніельєн.

Шити Дариньєн любила ще менше, ніж гострити ножі.

— Увага! — пролунав рипливий голос Самюельїса. — Кожна група бере колоду отам, на галявині. Її потрібно донести до урвища, щоб використати замість моста. На протилежному боці прірви колоду залишаєте й решту смуги долаєте з порожніми руками. Групи заходять із проміжком у п'ять хвилин. Члени групи, яка першою подолає смугу, зможуть

взяти участь у полюванні зграї. Члени групи, яка прийде останньою, тиждень вартуватимуть уночі. Готові? Починайте!

Молоді перевертні група за групою виходили на смугу, несучи важкі довгі колоди. З перших кроків їм довелося пристосовуватися одне до одного: щоб нести вп'ятох колоду на плечах, потрібно підлаштувати ходу та швидкість.

Цього разу перешкоди розпочалися з широкої смуги піску, у якому вгрузали ноги. Даніельєн переставляв ноги — ліва-права, ліва-права — і дихав у такт. Усі члени групи рухалися в одному ритмі, і вага колоди майже не відчувалася. Кров швидко бігла жилами, і, протопавши п'ятсот кроків по піску, Даніельєн відчув, що зігрівся. Він скинув каптур, щойно вони ступили на тверду землю. Дощ торкнувся волосся та дрібними краплинами покотився за комір.

— Пильнуй! — дзвінко крикнула Мариньєн.

Вона бігла другою, але помітила підступну яму раніше за Лургійна, який рухався першим. Перевертні від початку вишикувалися так: першим ішов Лургійн, старший та досвідченіший за решту групи, за ним — Мариньєн, потім — підліток із західного клану, потім — Даніельєн, а замикав ходу молодший брат Лургійна Равгійн. Лургійн ледь устиг загальмувати на краєчку ями, група збилася з кроку та зупинилася. Равгійн засичав: колода вдарила його по плечу.

— Онде ще одна, — Мариньєн вільною рукою вказала на западину, — і ще отам. І ще.

Ями вирізнялися хіба що трохи іншим кольором ледь прим'ятої трави. З досвіду попередніх тренувань

перевертні знали, що ці ями неглибокі та неширокі, але втрапити на бігу в канаву, ще й із важкою колодою на плечах, було небезпечно.

— Підеш першою? — спитав Лургійн. — Ти уважна.

Ще на загальних тренуваннях Даніельєн помітив, що старший син голови західного клану не страждає на надмірний гонор і задля справи здатний поступитися умовною першістю. Мариньєн кивнула. Вона коротко стригла своє пишне волосся, і зараз воно, змокле під дощем, кільцями прилипло їй до лоба. Дівчина зайняла місце Лургійна попереду групи, і перевертні почали обережно переступати ями, які розташовувалися на різній відстані одна від одної. Інколи підлітки встигали ступити кілька кроків, перш ніж перестрибнути западину, а подеколи — тільки крок. Рваний ритм стомлював, колода підстрибувала на плечах.

— А щоб його! — пробурмотів Равгійн, коли перевертні пройшли ями та опинилися перед високою стіною. Обійти її було неможливо, треба перелазити.

— Двоє нагору, — запропонував Лургійн, — троє подадуть колоду знизу, потім влізуть самі.

Хлопці швидко забралися на стіну, інші підняли колоду та спільними зусиллями — одні тягли, другі штовхали — заперли її наверх. Влізти слідом та зіштовхнути ненависну деревину було неважко. Колода плюхнулася в рідку грязюку: від стіни замість стежини простягалася канавка.

— Слизька, напевно, — зітхнув третій підліток із західного клану Арвалайн.

— По коліна? Чи по пояс? — поцікавився Равгійн.

— Не дізнаємося, поки не перевіримо, — відповів його брат, і перевертні почали спускатися, обережно просуваючись по змоклій від дощу стіні.

У канаві було по пояс. Перевертні витягли колоду, і багнюка віддала свою здобич із голосним чваканням. Обліплена рідкою глиною колода здалася вдвічі важчою. Ішли, повільно пробиваючи шлях, розштовхуючи багнюку, слухаючи її жадібне плякання. Даніельєн відчував поміж лопаток гарячий струмочок. Хлопець засапався, але бачив, що іншим так само важко. Піт заливав очі, Даніельєн намагався витерти його, але тільки розмазував грязюку по обличчю. Три сотні кроків канавою здалися нескінченними.

Усе ж таки перевертні досягли твердої землі та розтягнулися на ній, не зважаючи на дощ. Чудово було полежати, розкинувши руки та ноги, поступово відсапуючись, не відчуваючи ваги колоди на плечах.

— Вода буде цього разу? — знову поцікавився Равгійн, ні до кого не звертаючись. — Я б із насолодою пірнув.

Інші промовчали. Місцина підіймалася вгору, тож найближчим часом на водойму вони не натраплять. І Равгійн розумів це не гірше за решту.

— Досить відпочивати, — Лургійн підвівся. — Я хочу вибороти право участі в полюванні.

Підлітки підхопилися слідом та підняли колоду. Стежка під ногами була твердою, без пасток, але вперто дерлася вгору. Даніельєн спробував зосередитися на механічному пересуванні ніг. Ліва-права, ліва-права, у такт із групою. Вдих-видих, ліва-права. Він уже не рахував кроки, просто просувався